

Converses amb...

MS: Recordo els plens que teníeu amb la M. Aurèlia Campmay i tu. Llàstima que no s'hagin enregistrat..

J.A: Què vols millor, Miquel, que recordar-los.

MS: Allò enregistrat seria una cosa estupenda. Serviria de mestratge, perquè hi havia dies que si tots estàveu amb la vena, era fantàstic.

J.A: Hi ha una cosa, si la gent sap que els registren perd espontaneïtat. Ha d'haver-hi el micròfon o la càmera oculta. Jo tinc el meu record, de tots els que eren consellers en aquella època, i a més a més de dues persones que em van ajudar molt, que van ser la Maria Berron i el Jordi Oliveres. El Jordi Oliveres va ser qui em va ensenyar, diguem... els trucs interiors de l'Administració. I després deien que jo tenia molta paciència amb les visites que venien de gent que no coneixia, jo crec que això és el deure que tens, jo he demanat a tothom el vot, per tant tinc el deure d'escoltar-los a tots. Recordo que una vegada en Maragall em va trucar preguntant-me si era veritat que jo rebia a tothom. I tant que és veritat. I els ho soluciones? Això ja és una altra cosa. Si puc, bé i, si no, no.

En molts casos em vaig adonar que la vida municipal era més pròpia de psiquiatre que de polític, venia molta gent a confessar-se, allò era com un confessionari d'abans, gent que venia fins i tot a casa, a parlar de permisos que no li havien donat per posar un "colmado". Crec que era molt important atendre aquestes persones que venien allà, només els quedava això, els quedava el districte, que a més, era el més proper i en canvi a la vegada no et quedava una imatge, diguem-ne, limitada. L'Eixample tenia aproximadament 300.000 habitants. L'Eixample és molt divers...

MS: Ara, en té uns 240.000...

J.A: Com Barcelona, va perdent; això és una cosa que no hem estudiat mai a fons, per què Barcelona perd habitants.

MS: Bé, ara canviem de tema. Parlem del IV Congrés. Tu has estat el president d'aquest Congrés i has tingut vivències internes que nosaltres, els congressistes, no les sabem. L'organització ha estat estupenda.

J.A: Sí. I jo crec que s'ha fet bona feina, o sigui, el gran avantatge que tenim és que és el IV Congrés, i el IV vol dir que tens l'experiència dels tres anteriors i el IV vol dir que tot això ho pots posar en comú. Una altra cosa és que és un congrés i un congrés no és una assemblea. Una assemblea és una situació més multitudinària de discutir, això no. Un congrés vol dir que tens un reglament, que no és que limiti, però sí

que t'encarrila i després té uns objectius a través de les ponències. Llavors, què permet això? No que la gent no pugui parlar del que vulgui, pot parlar del que vulgui, però que arribarà a unes certes conclusions que es poden comparar. Si cadascú digués la seva, i fóssim 1.500 delegats i delegades, seria impossible que això tingués cap sentit, i després hi ha una cosa que jo trobo molt positiva, que hi sigui el Consell de la Gent Gran, que això fa possible que els acords que s'hagin pres no quedin en un calaix, sinó que es revisin, s'analitzi què s'ha fet i què no s'ha fet, perquè també no siguem tan il·lusoris que tot es farà. Però sí que és bo que es faci un seguiment, veiem que vam acordar això, això i això, què s'ha fet, què no s'ha fet, per què i aleshores plantejar què s'ha de fer d'ara endavant.

Jo crec que el resultat d'aquests tres primers, i ara d'aquests quatre, és realment positiu, que la gent gran tingui tantes ganes de treballar és una cosa nova i molt positiva, perquè no hi ha cap dubte, cada vegada hi ha més persones grans, i així com abans algunes persones es consideraven ja marginades, ara les veus cada vegada més amb ganes d'intervenir i fer coses

MS: És que potser la generació que va entrant dins la gent gran, ja té una cultura diferent, sense voler menystenir els altres, eren unes altres èpoques i uns altres temps. Els d'avui tenen una cultura diferent

J.A: I tenen una cosa molt positiva, abans et trobaves que la gent gran, o bé cantava les glòries del temps que havia passat, que això de vegades és una mica il·lusori, o es queixava de no haver pogut fer més coses, aquella gent que et deia: a mi m'hauria agradat estudiar anglès, a mi m'hauria agradat estudiar pintura, jo sempre els he dit: estudia o fes. Hi ha alguna llei que ho prohibeixi?